

Lisztóczy László

Dialektika

Barátaimnak és ellenségeimnek
egyaránt hálával tartozom.
Az előbbieknél köszönhetem,
hogy viszonylagos nyugalomban éltem,
hogy hitem és önbizalmam
soha meg nem fogyatkozott.
Az utóbbiaknak,
hogy kezem ökölbe szorítva,
mindig többre és jobbra törtem,
hogy naponta újjászülettem,
hogy hiányt soha nem szenvedtem
eszmékben, célokban, tettekben.
Isten művét, a teremtés rendjét
csodáltam meg ebben is.
S boldog voltam, mint Sziszüphosz,
amikor fölnevezett a csúcsra,
és nekifeszült a sziklának.

Békák a Bányató partján

Szülőfalum fölött, a Mátra déli lankáján,
ember nem lakta, puszta tájon
egy bővizű, mély tó található,
oly kicsi, hogy kútnak is beillenek.
A helybeliek Bányatónak nevezik.
A tó mellett zárt kört alkotva,
háborítatlan nyugalomban
sütkéreznek a békák.
Ha nagy néha arra vetődtem,
közeledtemkor sorban a vízbe ugrottak,
csobbanásukkal egyenlő pillanatokra
szeletelve a végtelen időt.

Ha egyszerre észlelték a veszélyt,
miért nem egyszerre ugrottak a mélybe?
Mi szabta meg, hogy ki ugrik elsőként?
Honnan tudták, mennyi időre van szükség,
hogy elkerüljék az összeütközést?
A rendteremtés képessége velük született,
vagy évszázadok tapasztalatai formálták?
Miféle titokzatos Rend őrökdi a föld fölött?
És miért borítja föl a természet tökéletes,
élni segítő rendjét az ember?